

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Съсипаха Пурин **4** Бюджет 2011 **5** САЩ – плантация „Демокрация“ **6** Училището – фабрика за части **9** Анархия в Украйна **10**

Връзките на директора на парка с корпоративните му експлоататори са ясен пример за прегръдката на държава и капитал.

ГЕРБ знае как да пребори кризата: първо я подслушваме, после я просваме на пода, пребиваме я и я даваме на прокуратурата.

За изборите в САЩ и избора на българската държава на кого да погражава.

Анархистки поглед към съвременната образователна система и нейната вечна реформа.

Нашите гругари от Революционната конфедерация на анархистите синдикалисти (РКАС) за своята 16-годишнина.

ТЕМА НА БРОЯ: „ПЕНСИОННИТЕ“ ПРОТЕСТИ ВЪВ ФРАНЦИЯ

1968 **ВИШУСК** **68**

съпротивата във Франция: надежда или агония?

се пенсионира

2010

ТЕМА НА БРОЯ: „ПЕНСИОННИТЕ“ ПРОТЕСТИ ВЪВ ФРАНЦИЯ

Класова борба, не масова молба

Истинските проблеми зад протестите във Франция

На 6 ноември 2010 г. над един милион французи излизат на улицата в 243 населени места да протестират срещу пенсионните реформи на правителството на Саркози. Внушителната цифра би трябвало да нареди новината сред водещите в европейските

медии, но нито те, а още по-малко родните им преписвачи ѝ обърнаха подобаващо внимание. Тиражираната линия в почти всички купешки издания е да се посочи първо, че цифрата е по-малка от кулминацията в края на октомври, ко-

» » продължава на страница 3

ЛОВ НА ЗАСТРАШЕН ВИД – ЧЕРВЕН ГЛАСОПОДАВАТЕЛ

Президентът на Република България Георги Първанов гласи нова партия. Тя е засукано наречена „политически проект“, очевидно за да придобие нов вид и

Гоце – проектант възрожденец

Партия, политически проект или ППП (поредният патрон от пълнителя)

Вкус на сиренцето в капана на изборителната машина. Заглавието на новата политическа формация цели да вдъхне респект у избирателя – „Алтернатива за Българско Възраждане“.

Да разгледаме отначало само гумите и скритите в тях понятия. Понятието „република“ в наши условия

е една гавра. Цялата ни история след Освобождението е една гавра с явлението „възраждане“, имало място в нашата история през XIX век. Та кои идеи на Възраждането за свобода и социална справедливост са били осъществени оттогава насам? Нима „святата и

» » продължава на страница 3

НА ЗЛА КУЧКА

65 000 лв – скромна сума

На заседание от 7 октомври по делото за безспорност в „Топлофикация“ в Софийски градски съд всеобщият любимец Валентин Димитров – Топлото е изтърсил следния бисер:

„За гружество като „Топлофикация“ 60-65 хил. лв. са една не минимална, а скромна сума.“

Това отговорил Топлото за профуканите като „представителни разходи“ средства в гружеството.

На поставен му въпрос за прословутото джакузи, Димитров заявил, че в него лекувал травма в крака, диагностицирана още през галечната 1986 г.

Затова Федерацията на анархистите в България призовава всички абонати на „Топлофикация – София“, които дължат на гружеството суми, по-малки от скромните 65 хиляди лева, ДА НЕ ГИ ПЛАЩАТ! •

СВОБОДНА МИСЪЛ

АБОНАМЕНТ 2011

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ започна на 15 октомври и завършва на 15 декември. Можете да се абонирате във всички пощенски клонове в страната, а също и в офисите на Артефакт ООД, София, ул. Хубавка 8. На телефон **971 71 71** можете да се обадите, за да изпратим безплатно наш куриер, който да ви абонира.

КАТАЛОЖЕН НОМЕР **649**

1 година: **6,00** лв
6 месеца: **3,00** лв
3 месеца: **1,50** лв

ИДВАЩИЯТ БУНТ

» » » продължава от миналия брой

Вторият кръг: развлечението е жизнена необходимост

Едно правителство, което обявява военно положение срещу петнадесетгодишни момчета. Една страна, която очаква спасение от футболния си тим. Един жандарм в болничното легло, който се оплаква, че е жертва на „насилието“. Един префект, който издава заповед за арестуването на тези, които си строят колиби в гората. Две десетгодишни деца, обвинени за пожар в една дискотека. Тази епоха превъзхожда всички друзи като гротеска, от която като че ли всеки път се изплъзва. Трябва да кажем, че медиите не пестят усилията си, за да потушат скандалите в регистрите за жалби и възмущението или избухването на смях, с които би трябвало да се посрещат подобни новини.

Едно разтърсващо избухване на смях – това е точният отговор на всички тежки „въпроси“, които повдига днешната действителност. Започваме с най-баналния: не съществува „въпрос за емиграцията“. Кои още расте там, където се е родил? Кои живее там, където е израснал? Кои работи там, където живее? Кои живее там, където са живели неговите предци? И чии са децата на тази епоха – на телевизията или на родителите им? Истината е, че ние бяхме изкоренени масово от всяка принадлежност, че ние сме вече от никъде, и че от това се породи едно необикновено предразположение към „туризъм“ и едно безспорно страдание. Нашата история е тази на колонизациите, на миграциите, на войните, на изгнанията, на унищожението на всички корени. Това е историята на всичко, което ни направи чужденци в тоя свят, гости в нашите семейства. Ние бяхме експроприирани от собствения ни език чрез образванието, от нашите песни чрез вариететата и естрадите, от нашата плът чрез масовата порнография, от нашия град чрез полицията, от нашите приятели чрез чергарството в гонитбата за „по-добри“ заплати. Към това във Франция се добави жестоката, вековна работа на атомизирането ни от гържавната власт, която бележи, сравнява, дисциплинира и разде-

ля своите поданици от най-ранната им възраст, която смазва инстинктивно онези прояви на солидарност, които ѝ се изплъзват, за да остане само изпразненото от всяко съдържание гражданство и фантасмагоричната ни принадлежност към Републиката. Французинът, повече от всеки друг, е един клетник, комуто властта е отнела всяка независимост. Неговата омраза към чужденците се претопява с омразата му към себе си *като чужденец* у дома си. Неговата ревност, смесена с ужаса от „градовете“, е само неговото озлобление към всичко, което е изгубил. Той не може да скрие завистта и желанието си да бъде жител в така наречените квартали за „заточение“, където все още съществуват остатъците от някакъв общ живот, от някакви връзки между съществата, от някакви негържавни и не наложени ни прояви на солидарност, където има една неформална икономика и една организация, която не е откъсната от тези, които се организират. Ние сме стигнали до тази точка на лишението от идентичност, в която единственият начин да се почувстваш французин е да проклинаш и да ругаеш имигрантите, да бъдеш против тези, които видимо са *по-чужденци от мене*. Имигрантите имат в тази страна една курioзна суверенна позиция: *ако те не бяха тук, французите може би нямаше да съществуват повече*.

Франция е продукт на своето училище, а не обратното. Ние живеем в една свръхшколска и школувана страна, където си спомняме за гимназиалното си дипломиране, като за някакъв изключителен момент от живота. Където пенсионерите ни разказват след 40 години все още за своя неуспех на този и този изпит и колко това е обременило цялата им кариера и целият им живот. Републиканското училище формира от век и половина един тип етатизирани пристрастия, разпознаваеми сред останалите. Хора, които приемат селекцията и съперничеството при условие, че шансовете им ще бъдат равни. Които очакват от живота всеки да бъде възнаграден както в надбягванията, според заслугите си. Които винаги искат разрешение, преди да предприемат нещо. Които няма уважават школната култура, правилата

и първенците в класа. Дори тяхната привързаност към големите им критични интелектуалци и тяхното отхвърляне на капитализма са импрегнирани от тази зависимост и любов към училището. Именно тази гържавна конструкция на пристрастия се срива всеки ден все повече и повече заедно с непрекъснатия упадък на учебните институции. Появата отново от двадесетина години насам на уличните култури и училища в конкуренция с републиканското училище и неговата хартиена култура е най-дълбоката травма, която понасящем преживява френският универсализъм. По този пункт най-крайната десница се помирява отнапред с най-язвителната левица. Самото име на Жул Фери, „бащата на светското училище“, министър при Тьер по време на смазването на Комуната и теоретик на френския колониализъм, би трябвало да е достатъчно, за да направи тази институция подозрителна.

Колкото до нас, когато виждаме учители, принадлежащи към някакъв „комитет за гражданска бдителност“, да идват и се оплакват в новините от 20 часа, че са изгорили *тяхното* училище, ние си спомняме колко пъти като деца сме мечтали за това. Когато чуваме един „ляв интелектуалец“ да се оризва от варварството на младежките банди, които гюгюкат по уличните минувачи, крадат от полиците в супермаркетите, опожаряват колите и си играят на котка и мишки със „силите на реда“ и с жандармеристите, ние си спомняме за това, което се говореше за „черните блузи“ през 60-те години или, още по-добре, за апашите от „Хубавата епоха“: „Под общото име *апаши* – пише един съдия в трибунала на Сена от 1907 г. – е модно да се обозначават от няколко години насам всички опасни индивиди, сбирчината от рецидивисти, безотечественици, врагове на обществото, без семейства, дезертирвали от всякакви задължения, готови за най-гръзки удари, за всякакви атентати и посегателства срещу личността и собствеността“. Тези банди, които бягат от труда, приемат името на своя квартал и нападат полицията, са кошмарът на добрия гражданин, излязъл от калпа на френското школо: те въплъщават всич-

ко, което той отхвърля, и цялата възможна радост, която е останала завинаги недостъпна за него. Те имат нахалството да *съществуват* в една страна, където, като хванат едно дете, което пее за собствено удоволствие, неизбежно го ругаят: „Спри, защото ще плачеш!“ Където школската кастрация залива и полира мозъците на цели поколения от цивилизовани, прилежни и бездушни чиновници. Устойчивият ореол на един бандит като Месрин или на „бандата на Боно“ се дължи по-малко на тяхната праволинейност и дързост, отколкото на факта, че те се осмелиха да откъснат на това, на което ние всички би трябвало да откъсваме. Или по-скоро на това, на което трябваше да откъснем *директно*, вместо да отлагаме и да продължаваме да го заобикаляме. Защото несъмнено, чрез хиляди незабележими низости, чрез всевъзможни злословия, чрез дребнава злост и с една отровна учтивост, французинът не престава да си откъсва, постоянно и на всичко, пред чието смазване той отстъпва покорно и капитулира. Отдавна беше време *презрението към полицията* да заеме местото на *Да, г-н полицай!* В този смисъл враждебността без нюанси на някои банди само изразява по един по-категоричен от останалите начини, злия гух, желанието за едно спасително разрушение на потискащата атмосфера, от която тази страна се разяжда.

Да наричаме „общество“ народа от чужденци, сред които живеем, е такова узурпиране, че дори и социолозите мечтаят да се откажат от тази концепция, с която в течение на цял век се препитаваха. Сега те предпочитат метафората на *мрежата*, за да опшат начина по който се свързват кибернетичните самотници, по който се свързват слабите взаимодействия, известни под името „колеги“, „контакти“, „отношения“ или „авантюри“. Понякога, все пак, тези мрежи се съгъстяват в една *среда*, където не споделят нищо друго, освен своите кодове, и където нищо друго не се разиграва, освен непрекъснатото възстановяване на една изгубена идентичност.

Бихме си губили времето, ако речехме да гетайлираме всичко, което агонизира в съществуващи-

те социални отношения. Казват ни, че семейството се завръща, че двойките се появяват отново. Но семейството, което идва, не е това, което си е отишло. Неговото завръщане е само едно задълбочаване на царуващата раздяла, то служи, за да ни измами, превръщайки се самото то в една измама. Всеки може да свидетелства за дозите тъга, които се кондензират от година на година на семейните празници с тези отработени усмивки, с това затруднение да виждаш как всички прикриват напразно чувството, че тук върху масата е поставен един труп и че всички се държат все едно нищо не се е случило. От флирта до развода, от конкубината до възстановяването на брака, всеки чувства пустотата на тъжното семейно гнездо, но повечето изглежда считат, че без него ще бъде още по-тъжно. Семейството вече не е толкова задушаването в майчините прегръдки или патриархалните замервания с торти в лицето, колкото онова детинско изоставяне на пухкавата зависимост, където всичко е известно, този момент на безгрижие спрямо един свят за който никои вече не може да отрече, че се сгромолясва, свят, където „да станеш независим“ е един евфемизъм, заместващ „да имаш най-после един чорбаджия и да си плащаш наема“. Бихме искали да намерим в биологическата близост извинение за корозирането в нас на всяка решителност, за отказа да станем пълнолетни под претекст, че са ни видели да порастваме и да скъсваме с инфантилността, поради значимостта, която има в детството. Добре е да се предпазим от подобна корозия.

Двойката е последният ешелон на големия социален потоп. Тя е оазисът в средата на човешката пустиня. Под предзнаменованията на „интимността“ търсим всичко онова, което толкова очебийно е напуснало съвременните социални отношения: топлата, простота, истина, един живот без театър, без зрител. Но, след като отмение любовното зашеметяване, „интимността“ хвърля своята износена грива: тя също е едно социално изобретение, тя говори с езика на женските списания и на психологията.

НЕВИДИМИЯТ КОМИТЕТ
(Следа)

Гоце – проектант възрожденец

Партия, политически проект или ППП (пореждият патрон от пълнителя)

» » » продължава от страница 1

чистата“ мечта на Левски и Ботев може да бъде сравнена с монархията, с военните режими, с болшевишката диктатура, с разлагащия се „зрял социализъм“ на Живков, с лъжедемократията насетне? (В този ред на мисли би следвало народът да почне да създава нови революционни комитети и да събира чети – по-добре късно, отколкото никога.)

В първановото АБВ липсват четвъртата и петата поредна буква – Г като „Гоце“ и Д като доносник, като какъвто е работил за тоталитарната служба „Държавна сигурност“. Гоце даже се гордее с тази своя дейност. Сигурно заради това честичко пътуваше за инструктаж при един кадрови офицер от друга държавна сигурност, на която българската „социалистическа“ беше предан васал. По навик.

Каква „алтернатива“ предлага Гоце? Алтернатива е нещо, което е различно от предишните предложения. Кое му е алтернативното да събереш ста-

ри играчи (да не обиждаме тружениците по Около-връстното), които да вкараш в парламента, където те стават недосегаеми за народа и глухи към желанията на избирателите? Където моментално получават амнезия за дадените предизборни обещания, но личното си уреждане с имоти, пари, доходоносни дейности – това не го забравят. Вероятно защото паметта все пак се намира в главния мозък, докато центровете за физиологичните потребности – в гръбначника.

Схемата на „алтернативата“ също е типова – поредната лидерска формация, която не разчита на конкретни предложения, не на принципи, не на морал, а на регистрирана от социолозите популярност на един човек. Цар ли пак се избира всенародно в комплект с тълпа придворни?

Един политолог заяви, че била подгледана заявка за нова партия на българската олигархия. Опира му друг, като попита: а коя съвременна българска партия не е на олигарсите?

В това има голяма гоза истина, но не цялата истина. У нас няма партии. У нас има групировки, които разиграват политически борби пред телевизионни камери, микрофони на радиостанции и диктофони на пресата, но в действителност много добре си поделят икономическото пространство. Не един или двама политици от привидно враждуващи партии имат общ бизнес, намират се в директорски борг на една и съща компания, фондация, фирма. Тоест, даже не става дума за отделни групировки, а за единен картел, който все още се тресе поради амбициите на този или онзи „лидер“. Обичайните интриги в рамките на един колектив.

За какви „партии“ може да говорим при това положение?!

В България обаче продукът „избори“ се продава успешно. Изборите легитимират властта в очите на гражданите, създават илюзията, че нещо може да се промени, да се усъвършенства, да се подобри. И когато опаковката се поизтър-

ка, сменят дизайна, курдисват нов „лидер“, дори гумата „партия“ захвърлят като изхабена – и зареждат нов патрон в пълнителя.

С който ни застрелват в главата.

Опитният авджия Гоце ги разбира тия работи.

Пореждият патрон се цели в нашата наивност, която има влажните и глупави очи на сърна. Защо гласуваме, след като нищо не се променя, а ако се променя, то е към повече сметки за плащане и по-малко заплати за вземане? Кое се усъвършенства, освен демагогията на управляващата класа и начините им да избиват пари от най-невероятни места? Кое се подобрява, бе хора, освен благосъстоянието на нашите „избраници“, методите за зомбиране и способността на репресивните органи да пресичат в зародиш протестите? Да не се самозалъгваме – реализираните протести с нищо не застрашават порочната система, самите протестиращи не са единни както точно искат, освен това

го искат, а не си го вземат. Молят се на добрия цар, оплакват се от лошите боляри. Все едно царицата не е главният болярин.

Коментаторите сега се напреварват да познаят кои нови кръвопийци ще се присъединят към вече познатите. Умуват дали „проектът“ ще потръгне, или не. Какво значение има?! Не е възможно **всички** граждани на тая страна да се уредят в изборната листа на АБВ-то на Гоце Доносника (АБВГД). И от кого ще съдгерат нови данъци, акцизи, застраховки, плащане на административни услуги, та от тях да си накупят апартаменти, вили-палати, яхти, скъпи курви? Ами от останалите, от нас, от тези, които с простреляни от ППП съзнания ще тръгнем към урните, за да си овесим на врата поредната смяна нагли готванковци.

Авджията Гоце (и всеки друг мераклия) може да не успее само при едно положение – ако не се явим на стрелбището в качеството си на поредни мишени. •

Васил Арапов

СОЦИАЛИСТИЧЕСКО ПРОГРАМИРАНЕ

Програмата на социалистите

По принцип не чета в „Дума“. В следващите редове ще стане ясно защо. Покрай поредния брой на „Монд Дипломатик“ попаднах на следното въведение, което ми грабна интереса:

Онзи ден във в. „24 часа“ Велислава Дърева, член на НС на БСП и член на нейната комисия за програмно и идейно развитие, се оплака, че на „Позитано“ 20 няма кой една идейна черга да изтъче. Притичваме ѝ се на помощ. Червен в нужда се познава.

Темата безспорно е интересна. Винаги съм се чудил как най-големите капиталисти в България успяват да излъжат хората да

гласуват за „социалистическата“ им партия? Какви са плановете, които им чертаят, за да обяснят как ги водят за носа към светлото бъдеще, като в настоящето те се возят на частни самолети, а гласоподавателите им се редят на опашки за помощи.

Аз също съм ангажиран с обмислянето на тези въпроси – уж вече е ясно какво искаме, имаме „Декларация на принципите и целите“, да видим как ще го постигнем!? Може пък една партия със 100-годишен опит и собственост върху половината държава да ми помогне в намирането на отговора...

Та след претенциозния увод реших да видя какво наистина предлагат подписалите се като „братя Русеви“. Статията започва със стандартното плънене по управляващите. Подчертано с факта, че БСП е в опозиция – явно това е основен аргумент по въпроса „Да плюя или да не плюя?“ Заклучението от плачевното поведение на правителството е „Необходима е нова антикризисна политика“.

Как си я представят писачите тази антикризисна политика?

„Наложителни са решителни мерки...“, „...БСП е длъжна да настоява ... за решителни корекции в управлението на обществените процеси“, „...рязко ограничаване на сивата икономика и твърда борба с увеличаващата се контрабанда...“, „...засилени мерки за защита на уязвимите социални групи...“, „...имаме сериозен проблем с доверието в основни политически институции...“, „...Имаме сериозен проблем с цялостната социално-психологическа атмосфера...“, „Днес на България е необходима ал-

тернатива“, „Не можем да бъдем конкурентоспособни без инвестиции в наукоемки и високотехнологични производства“, „...трябва да спре главоломната комерсиализация на здравеопазването...“

И завършват с дълбокомъдрата мисъл „БСП трябва да се бори за такава държава – правова и социална; адекватна на общоевропейските повели и залагаща стратегически цели за модернизацията на България“.

Въпросната програмна и идейна (без извинение) бълвоч се поднася на читателите като обяснение за това как БСП мисли да поправи вредите нанесени от политиката, в която партията взема дейно участие.

Ще отбележим две неща: горната (с извинение) „програма“ спокойно можеше да бъде публикувана във вестника на коя да е българска партия. Разликата щеше да бъде в това кое правителство ще бъде оплътото. Практиката на Борисов е да започва медийните си изяви с пълнки по адрес на предишните управляващи.

Декларираните намерения (под формата на възможно най-неангажиращи общи приказки) никога не са оказвали влияние върху дейността на тези партии. Те се пишат точно така, че да не оказват такова влияние. Политиката на „социалистическата“ партия беше много по-малко социална от политиката на ГЕРБ.

При това положение не бива да се учудваме, че на конгреса на партията не се случи нищо съществено. Същественото – как се преразпределя баницата – вече се е случило. Приказките за „програмно и идейно развитие“ просто пълнят страниците на вестника, в който скоро няма да работят журналисти, а елементарни компютърни програми, които хващат вече приказваните глупости и компилират подобна бълвоч. После компилациите ще бъдат приказвани по конгреси и телевизии.

Въпросът, на който не успях да си отговоря е защо хората продължават да търпят подобни оправдания за жалкото си съществуване?

Златко

Съсипаха Пирин. Пука им!

Директорът на Национален парк „Пирин“ Георги Грънчаров подаде оставка и това беше приветствано от природозащитните организации в България. Те разпратиха декларация до медиите в която обясняват по-подробно причините за оставката – заради конфликта на интереси и близки връзки с концесионера на ски зона Банско „Юлен“.

Въпросът е каква полза, че е подал оставка, след като в природния парк бяха извършени куп нарушения и природата е унищожена. Ски писти предизвикват свлачища и ерозия, нарушена е територията в защитена зона, строителството е настъпило в планината с благосклонното участие на подалия оставка директор. Безобразията изумиха дори Европейската комисия, която откри наказателна процедура срещу държавата.

В писмото си до медиите Коалиция „За да остане природа в България“, която обединява близо 30 екологически и природозащитни организации, обяснява по-конкретно (не за пръв път) топлите връзки на държав-

ния служител и частния концесионер.

Собствеността в „Юлен“ се дели между две офшорни фирми и община Банско. Собствеността в офшорните фирми е прикрита, но се смята, че е свързана с Цеко Минева – основен акционер в Първа инвестиционна банка и председател на Българска федерация по ски. Един и същ човек е член на бордовете на „Юлен“ и на фирмата „Витоша ски“, която притежава повечето лифтове в Природен парк „Витоша“. Банката е финансирала много от обектите в Банско.

От публикации в пресата стана ясно, че чрез ипотечен кредит от Първа инвестиционна банка бащата на досегашния директор на парк „Пирин“ Георги Грънчаров е построил два хотела в Банско, а съпругата на Грънчаров ги управлява. Регионалната инспекция по околна среда и водите – Благоевград, която е подчинена на Министерството на околната среда и водите (МОСВ), провежда семинари в единия от хотелите на Грънчарови.

В течение на много години природозащитници-

те се опитват да насочат вниманието на обществеността към управлението на Национален парк „Пирин“, което постепенно води до унищожението му.

Работата на директорите на националните паркове се „контролира“ от Министерството на околната среда и водите. МОСВ при четири различни правителства от 2000 г. насам позволяваше неспазването на правилата в Националния парк заради ски зона Банско. Неотдавна МОСВ дори разреши строителството на два нови лифта в ски зона Банско в Национален парк Пирин, въпреки че станцията на едното съоръжение излиза извън пределите на сегашната концесия на „Юлен“.

Георги Грънчаров се прочу като първия в света директор на национален парк, който подкрепя строителството на нови ски зони в него, въпреки че това е забранено от закона. Той поиска да се промени 10-годишният план за управление на Национален парк „Пирин“, за да могат да се построят два нови ски курорта – над Разлог и над Добринище, както и

да се разшири ски зона Банско.

По време на управлението на Георги Грънчаров сателитни снимки показаха, че ски зоната в Банско е по-голяма от разрешената от правителството концесия от 99,5 хектара. Коалицията „За да остане природа в България“ очаква сегашното правителство да обяви официалните данни от замерването на площта, обещани през лятото. Броят на леглата в Банско също нарасна най-малко два пъти в сравнение с изискванията на концесията.

Национален парк „Пирин“ е включен в Списъка на световното културно и природно наследство на ЮНЕСКО към ООН през 1983 г.

Заради работата на Георги Грънчаров ЮНЕСКО взе решение, че или България ще гарантира, че строителството на ски курорти в Национален парк „Пирин“ ще бъде прекратено, или организацията ще впише обекта в листата на „световното природно наследство в опасност“ с всички последици за и без това осраня имидж на българската държава.

По закон националните паркове са изключителна държавна собственост и са най-сериозно охраняваните и запазени защитени територии в страната след резерватите. Трудно е за вярване, че същата тази държава, водеща се за собственик (грабител) на най-големите национални природни богатства и МОСВ, не знаят какво се случва в Пирин планина, а и на много други места в България. Всичко това, при условие, че цялото общество знае какво става там. Въпреки протестите и петициите, проблем все едно няма.

Ами няма и да има! Цялото това мълчание и всички тези обстоятелства не означават, че държавата не знае какво се случва с нейната собственост, а че частните и корпоративни интереси за натрупване на печалба са едно цяло с тези на държавата. Докато това продължава, докато държавата се разпорежда с националните богатства и корпорациите печелят от това, скоро няма да има природа в България. •

Ал. Пешунски
по материали
от e-vestnik.bg

НЕ Е ФЕЙЛЕТОН

Мунчо отново спасява поруганата чест на майка България

В редакционна статия, меридавият вестник „Труд“ на явочника „Бор“, съобщава за инцидента пред входа на замъка на агент „Гоце“ на „Дондуков“ №2. „Глухоням мъж, съден за убийство, едва не нахлул с автомобилачи на при „Гоце“. При първоначалния разпит – разкрили достоверни източници на истиннолюбивата газета – мъжът обяснил, че имал среща с вътрешния министър Цветанов „при гвардейците пред мавзолея“. „За късмет – продължава газетарят, без да обяснява за чий късмет става дума – екшънът вдигнал спецслужбите на крак и се разминало без жертви. Иван Гегов – така се казвал терористът убиец – атакувал крепостта към 9,45 ч. Той насочил бедемчето със свистене на гуми право срещу парадния вход. После набил спирачки само на два метра от него.“

„Червеногвардейците, маскирани като Ботеви четници – обяснява В. Пенкова от в. „Телеграф“ – хвърлили пушките и се разбягали встрани, очевидно очаквайки да чуят като за последно агския трясък след атаката на отечествено-то камикадзе. „Щом видели

лудницата, безстрашните служители-агенти от Спецслужбата си помислили същото: че това е атентат с кола бомба срещу повереното им съкровище, т.е. „Гоце“ и изскачили навън от пусията си, задържали и „закопчали“ атентатора, който си седял кротко в колата, след което отцепили района. В тази съдбоносна за България минута, „Гоце“ бил в работния си кабинет в бившия замък на своя някогашен вожд и не толкова далечен предшественик Тодор Живков и се трудел за благото на своя народ – съобщили от „Дондуков“ 2. Екип от сапъори проверили колата-бомба и се оказало, че в нея няма взрив или други опасни вещества и мъжът не бил въоръжен“ обяснил шефът на НСО генерал Димитър Димитров.

В ареста на Първо РПУ установили, че атентаторът е глухоням или както се изразява трети газетар от в. „Стандарт“, бил „луд пелтек“. Тествали го за алкохол и за дрога и резултатите били напълно отрицателни. Сега оставало да му назначат съдебно-психиатрична експертиза и ако и тя покаже, че терорис-

тът няма психични отклонения, щели с чиста съвест да го предадат в ръцете на сляпата (и непорочна) българска Темуда...

Като връх на нахалството, задържаният не се посвенил да покаже демонстративно среден пръст на нашата окаяна журналистика, когамо нейните жрици и папараци го връхлетели, и макар да бил глухоням, те чули „нахвърлилия с колата си в президентството убиец“ („Дума“) да им вика само: „На майка ви в пу...“, „Биех си чи...“ („Труд“) и „Да ви... майката“ („Телеграф“).

Още по-позорителни и съмнителни били фактите, които гжандарите изровили от архива си в досието на атентатора. Оказало се, че е отцеубиец. Той имал баща, който се наричал често, като свиня, след което пребивал зверски бъдещия терорист и майка му с двете по-малки сестрички Силвия и Анета. Така на 5 февруари 2004 г. татенцето се напило отново и пребило жена си и момиченцата, след което ги изхвърлил от апартамента на студа. Когато Иван се прибрал, таткото, който не можел да търпи говорно-слуховия му

дефект, се нахвърлил върху му, съборил го на земята и опрял брадвата във врата му: „Ще те заколя и теб, и майка ти, и сестрите ти“ кръщял пияният отец. Синът се отскубнал от ръцете му, грабнал една бухалка и... „застрел с нея баща си“, както се изразява Владимир Георгиев пак от в. „Труд“. „След това го опаковал в килим и го изхвърлил на сметището в близкото гере“. От „Телеграф“ пък казват, че го подпалил заедно с килима. По-нататък историята е ясна: арестували го, съдили, пратили в затвора. Делото минало през няколко инстанции и накрая, след четиригодишно юридическо малтретиране, го освободили с една условна тригодишна присъда.

Както и да не било, цялата тази безумна история с отцеубийството може да насочи разследващите органи и да наклони прокурорските везни към хипотезата или версията, че отцеубиецът Иван Гегов е искал на 27 октомври да лши цялата нация от нейния последен законен баща „Гоце“ и тогава няма да има за какво да завиждаме на „камикадзето“. Нали преди

години, за много по-дребна работа – разбиването с чук на бюста на покойната принцеса Людмила – бившият съдия и по-сетнешен шеф през 1990 г. на „първото демократично“ коалиционно правителство на БСП, СДС и казионния БЗНС или министър-председателят на „Правителството на надеждата“ – както го бе кръстил покойният г-р Петър Дертлиев – и настоящ шеф на процъфтяваща адвокатска кантора – Димитър Попов беше осъдил на смърт извършилия „кошунството“ връстник на днешния атентатор, в чийто тил палачите от тогавашния Софийски централен затвор забили 9-милиметровия куршум, преди гълбокоскърбящият папа Живков да бе пожелал да му хвърли своя „прощален“ смъртоносен поглед...

Както и да било, изглежда националната ни орис е такава: Срамът от челото да ни го полуизтрива винаги някой... Мунчо – от „Под Игото“, от „светлото ни минало“ или от многообещаващото европейско, демократично настояще. •

Събрал от свободната
преса Георги Константинов

Бюджет 2011 – вече и трохи не останаха

През ноември предстои парламентът да приеме бюджета за следващата 2011 година. Всъщност всяка година по това време на българския народ му предстои да разбере колко по-беден ще бъде, колко по-малко условия за нормален начин на живот държавата му предвижда.

Управляващите от ГЕРБ, начело с Борисов, Дянков и Цветанов, са предвидили да нямаме досег дори до трохи от угощението, което си правят политиците и покровителствените от тях фирми и корпорации. Не случайно още когато финансовият министър Дянков показа своята визия за бюджета, той беше наречен от някои „милиционерска наглост“.

Положението по всички важни пера е повече от трагично. Намаляват се парите за образование и култура. Здравеопазването, земеделието и социалното осигуряване и подпомагане не получават жизнено необходимите средства за функционирането им. Единствената сфера, за която е предвидено да получава повече е, на не кой да е, а тази на вътрешния министър Цветанов.

Освен неолиберална политика, правителството на ГЕРБ се опитва да я обедини с авторитарна полицейщина. От една страна, това става, с предвиденото увеличение на парите в сферата на МВР с 6%, а от друга с новите поправки в Наказателния кодекс. Най-смущаващата от тях е, че който обижда публично богатите, властта, правителството, държавата, може да лежи до 4 години в затвора. Резултатът от тези ходове е опитът полицейщината да се узакони и това да се превърне в трайна тенденция, която да достигне размери от преди 1989 година и да превърне страната ни в милиционерска държава от болшевишки тип.

България е страната с най-много полиция на човек от населението в целия Европейски съюз. Повече има само в Кипър, но той беше превърнат в плацдарм на две диктатури – гръцката и турската. Като прибавим 150-хилядната армия от частни охранители и предвижданите поправки в наказателния кодекс, положението заприличва на Путинова Русия. Нищо чудно в скоро време и протестите да забранят и да започ-

нат полицейски операции с кодови названия „Бедните“, „Гладните“, „Болните“, „Необразованите“ и други подобни, включени в една голяма разработка наречена „Български народ“.

Логично е също, че от управляващата клика ГЕРБ не се стряскат особено от „разследванията“ срещу галаверите на Цветанов и Иванов. Те им вършат прекрасна работа за отвлечение на общественото внимание, докато здравеопазването, образованието и културата са пред закриване. Явно управляващите изобщо не са стреснати от факта, че в България от няколко години няма достатъчно на брой медицински сестри, които да могат да покриват нуждите на хората у нас, а голяма част от останалите са на предпензионна възраст. Българският лекарски съюз предупреждава за подобна опасност и при лекарите. Мизерните възнаграждения карат медицинските сестри и лекарите да напускат страната, като съвсем скоро и при тях ще бъде обявена липса на санитарен минимум. За да скърпят положението и да се покриват нуждите на хората, лекарите са

принудени да работят извънредно, въпреки че на голяма част от работата им е свързана с много стрес и умора, които в никакъв случай не са от полза за пациентите. Вместо да се предприемат спешни мерки в тази област, се прави точно обратното и то ще засегне всички граждани, които не могат да си позволят специализирана лекарска помощ в чужбина, т. е. почти всички от нас.

Подобно е положението и в сферата на образованието. Предвиденият дял от бюджета е 3,3%, толкова колкото се отделя за образование в страните от Третия свят в Африка и Азия. Запитан да даде обяснение за оръжания бюджет за образование премиерът Борисов е лаконичен и груб „Не искам да чувам! Прав е Дянков да реже!“

Държавата се стреми да засили полицейския фактор, за да може да защити забогатяващите елити от недоволството на хората, породено от засилващата се бедност. От друга страна, за да не могат гражданите да осмислят своята социална позиция и адекватен начин на действие, се режат парите за образо-

вание и култура. Тази практика не е измислена днес. Всъщност тя никога не е спирала. Още преди 150 години, „бащата на анархизма“ Пиер-Жозеф Прудон забелязва същото нещо в тогавашна Европа. В „Що е собственост“ той пише следната социологическа зависимост: „Колкото по-невеж е човекът, толкова повече неговото подчинение и доверието му в неговия водач е абсолютно. И обратното, всяко разсъждение върху заповедите и напътствията на водачите е протест срещу властта, едно начало на неподчинение. Колкото повече обществото се просвещава, толкова повече намалява авторитетът на властта. В обществото властта на човек над човека е обратнопропорционална на интелектуалното развитие, до което това общество е достигнало. В условия на неравенство заплатата никога не е достатъчна“.

Думите на френския анархист ще продължат да бъдат валидни, докато гражданите не разпределят благата според нуждите си, а оставят това на шепала лакомите бегули. •

Ал. Пешунски

РАДИКАЛНА МУЗИКА

Първи антирасистки концерт в София

Идеята за провеждането на такова събитие дойде от младата (отскоро създадена) инициатива „Хора против расизма“, която стартира в началото на лятото като опит за противодействие на зачестилите неонацистски и расистки атаки.

Концертът започна в ранния следобед на 9 октомври – един паметен ден, в който музиканти и артисти от България и чужбина застанаха открито срещу ширещите се расизъм и дискриминация. Взеха участие както известни вече и утвърдени имена като Насекомикс, така и по-малко известни музикални групи като Глоба и олдскуул пънкърите Глас народен. Известни писатели и театрални артисти като Георги Господинов, Ицхак Финци, Вяра Коларова, Ани Петрова и артистична формация Тошида (Ида Даниел и Георги Тошев) открито заявиха своята хуманна позиция срещу расизма, неонацизма и дискриминацията чрез своите творчески вдъхновения, представени с голямо жанрово разнообразие. Един от звездите на

концерта бяха румънските пънкери *Resuscite Vin*, които представиха много добър репертоар от песни, които, за разлика от аполитичните забавачки на родни пънк групи, открито назоваваха проблемите като например италианската неофашистка и внучка на Дучето Алесандра Мусолуни, проявила се със своята патологична омраза към румънските роми, а защо не и в днешен контекст – френският президент Никола Саркози. Разбира се, нямаше как концертът да мине без участието на софийската анархо антифа група Битов терор (по голямата част от които са членове на ФАБ). Даже и поради самия факт, че те най-вероятно са единствената българска открито антифашистка група, която трудно намира място в родните клубове именно поради ширещата се толерантност спрямо възродителите на изродски идеи и идеологии като националсоциализъм, фашизъм или откровен битов расизъм.

Едно от достойнствата на концерта „Аларма срещу расизма и дискриминацията“ беше и неговото

стилово разнообразие – то казваше ясно: може да сме различни, но омразата срещу всяка форма на расизъм е едно от нещата, които ни обединява! Редом го наистина твърда група като Битов терор, посетилите концерта можеха да чуят и етноимпровизациите на Владо Чифлиджанов (арменски гудук), както и веселяшки кабаретен ска-рок в лицето на Хари Сърмата и Коптор Микс

В организацията и охраната на концерта се включиха и членове на ФАБ, които внимаваха за потенциални провокатори, без да натрапват излишно присъствието си.

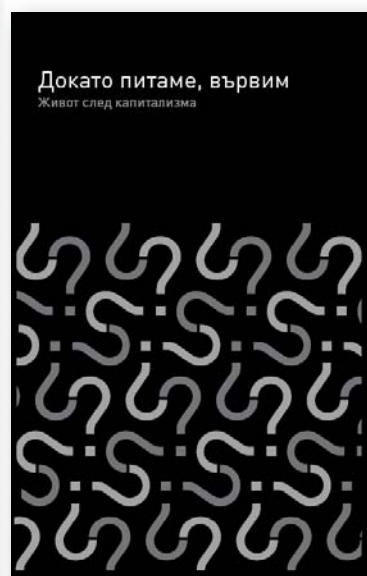
Надяваме се, че това беше само началото! *Когато държавата раздухва параноята на ксенофобията и налива вода в мелницата на всевъзможни изроди, време е да кажем ясно и високо НЕ на расизма, дискриминацията и омразата. Не защото инициативи като „Рок срещу расизма“, „Обичай музиката, мрази расизма“ и други са на годините на нашите бащи и майки, а просто защото е очевидно, че ТРЯБВА!*

Марто

НОВА КНИГА

Докато питаме, вървим

първа книга на проект „Живот след капитализма“

Този сборник обединява най-стойностните материали, публикувани на уебсайта на проекта „Живот след капитализма“ (www.lifeaftercapitalism.info) през първата година от съществуването му и включва материали на различни известни западни автори като Наоми Клайн, Лоук Вакан, Славој Жижек, Гордън Бигелоу, Майкъл Албърт, Джон Холуей, Арундати Роу и доста други.

„Глобалната икономика е изправена пред тежка криза и поради това тър-

сенето на пътища за конструиране на по-свободно и справедливо общество става все по-спешно. Статиите, събрани тук, трябва да стимулират не само мисълта, но също и действията, които не могат да се отлагат повече, ако искаме да има надежда за достойно оцеляване.“

- Ноам Чомски

„Провалите на капитализма са непрекъснати и безкрайни в покварата, падението и материалните и социалните страдания, които причиняват. ... Всички хора вече знаят това, понякога изрично, понякога неявно. Изводът: или игнорираме капиталистическата реалност, докато ни унищожават, или я заменяме. Но за да я заменим, е нужно да мислим, да експериментираме, да усъвършенстваме и да прилагаме нови пътища за поведение в икономическия и социалния живот. И точно това е нещото, което тази книга прави по прекрасен начин, така че трябва да я прочетем, да мислим над нея и след това да продължим процеса сами.“

- Майкъл Албърт

ТЕМА НА БРОЯ: „ПЕНСИОННИТЕ“ ПРОТЕСТИ ВЪВ ФРАНЦИЯ

Класова борба, не масова молба

Истинските проблеми загрозят протестите във Франция

» » » продължава от страница 1

гато демонстрираха близо 2,5 милиона, и съответно, че мобилизацията на протестиращите отслабва. Изводът сигурно е логичен, но не обяснява доста важни реалности за организацията на протестите – нещо, което традиционните медии отдавна удобно не умеят да обясняват.

Добри и лоши новини

В разговор с наши другари от франкофонската федерация на анархистите и участници в акциите около пенсионния закон успяхме да очертаем по-съществени проблеми на сегашното движение. Сред тях, както винаги, има „добри“ и „лоши“ новини. Лошите новини започват с очевидното – най-голямата синдикална мобилизация от десетки години насам във Франция не успя да спре гласуването на спорния закон – за увеличаване на минималната пенсионна възраст от 60 на 62 години до 2018 г. и пълната – от 65 на 67 години. Законът мина през двете камари на френ-

ския парламент и очаква решение от конституционния съд в началото на декември. Това почти безпроблемно парламентарно прокарване на закона е тежък удар върху легендарното реноме на френските синдикати. Времената, когато се считаха, че във Франция началникът не може да отиде до тоалетната без разрешение от профсъюза, явно са безвъзвратно отминали. Излежда, докато профсъюзите са се занимавали с разрешенията за отиване до тоалетната, началниците са измислили как да ползват петициите им за тоалетна хартия. Правителството на Саркози все по-често „проверява твърдост“ по отношение на синдикалните лидери и все по-рядко ги кани на любимиците им „маси“. Добрата новина тук е, че ходът на протестите за първи път остава профсъюзните водачи на заден план. Според много участници в акциите базовите профсъюзни организации сами определят тактиката на блокадите и демонстрациите и оставят все по-малко мездан за изява на вождовете. Лоша-

та новина е, че, притиснати между чука на правителството от една страна и наковалнята на редовите си членове от друга, някои синдикални лидери предпочитат да тушират протестите с характерното протакане и „стратегии“, отколкото да изгубят контрола върху синдикалистите. Добрата новина е, че поне един от досегашните им номера не минава. В досегашните си синдикални инициативи лидерите често фокусират протестите в отделен отрасъл или отрасли и така дори успяват да създадат настроение у едни части от работниците срещу други, което усилва позицията им на арбитражи, „разрешаващи“ вътрешните разногласия. Сега обаче движението има ясно национален характер и няма тенденции базовите организации да се съгласят то да се различа по направления.

Лидерите протакат, политиците чакат

Лошото обаче е, че вместо да изострят ежедневно националните акции до без-

срочна обща стачка, която неизбежно ще постави правителството в много по-слаба позиция, големите синдикати използват веднъж двуседмичната ученическа ваканция в края на октомври и началото на ноември, за да не организират нищо след най-масовите протести, а сега призовават следващата мобилизация да бъде отново след две седмици – между 22 и 26 ноември. В тези си инициативи са подкрепени от социалистическата и другите опозиционни френски партии, които се надяват ситуацията да им осигури дългоочаквания изборен реванш. Въпреки твърдата подкрепа за протестите, социалистическата партия, водена от кметцата на Лил Мартин Обри, упорито внушава, че сега целта е да падне Саркози, а социалистите после щели да оправят и реформите, и всичко останало. За тях протестите са свършили най-полезната работа – популярността на Саркози е паднала на удобния за електоралната им пропаганда критичен минимум от 30% и вариантът с двуседмич-

ни манифестации очевидно ги устройва като удобен трамплин към президентските избори през април-май 2012 г.

Страхът от последната крачка – обща стачка

Призивите за обща стачка се виждат често на плакатите на демонстрантите, но костюмираните застъпници на техните права бягат от тях като от таян. Това е и една от другите лоши новини – след окупациите на нефтохранилищата през октомври, радикалните действия за тяхват. Добрата новина е включването на сериозни групи ученици и студенти в протестите, но и то засега е по-скоро епизодично и не дава надежди за онава, което пенсиониращите се днес техни дявровци направиха през май 1968. Най-младите участници в протестите също явно предпочитат да скандират предимно срещу Саркози и рядко срещу други неща, които по-тежко засягат тяхното бъдеще. Все пак успяват да

» » » продължава на страница 7

НАШИЯТ ЦИВИЛИЗАЦИОНЕН ИЗБОР

САЩ – плантация „Демокрация“

„Велика република на демокрацията“ нарече САЩ примрелият от любов към големия брат бивш български президент Петър Стоянов преди точно 11 години във васалното си хвалебствие към навестилия ни тогава по-бивш американски президент Бил Клинтън. Величието на САЩ рядко се оспорва от родните авторитети, независимо от тяхната политическа боя – то варира от овче благоговение тип ранно седесе до кисело страхопочитание с плахо смутолебяна надежда за реванш на братушките, които да станат пак по-велики и да си върнат за Студената война. При всички случаи обаче величието на САЩ не се оспорва – дори в много случаи днес САЩ замества Партията, която винаги е права, дори когато не е. Наскоро по-бившият гербов министър на здравеопазването Нанев гаде за пример САЩ, които дълго се мъчели да направят здравна реформа и все не успявали. Демек, по техния член опит и ние трябва дълго да се мъчим и да не успеем. Няма спор, че в дисциплината 20 години неуспешно мъчене с препят-

ствия нашите властимащи отдавна са покрили атлантическия норматив. Постоянното даване на САЩ за пример обаче галеч не е прерогатив на станалите пословични със словесните си издънки гербови министри. Починалият наскоро академик Матей Матеев, председател на Българското дружество на физиките и учен със световно признание в теоретичната физика, през юни тази година, на къор софра под егидата на Гоце Първанов с участието на нелицеприятен елемент от рода на Корнелия Нинова, ген. Колев, Кирил Добрев, Лютфи Местан и тем подобни, тревожно коментира, че българското образование е на последно място в ЕС по математика и на предпоследно по естествените науки. Дотук добре – тоест зле, – но уважаваният академик гава за пример САЩ, където от 10 години имало стратегия за подобряване на познанията в тези направления. Покойният учен обаче спестява факта, че училищата във „великата демокрация“ са на последните места сред развитите страни именно по математическите дис-

циплини, но са на първо място по самочувствието на учениците, че са велики. С други думи – американските ученици хабер си нямат колко си нямат хабер от математика. Тези стряскащи факти за образованието в САЩ са представени на излезлия през септември тази година филм „Чакаме Супермен“ на носителя на Оскар за документален филм режисьор Дейвис Гугенхайм.

Родните граскачи също боравят с политическите събития в САЩ като американски средношколци с математиката – зле, но възторжено. За последните междинни избори в САЩ в началото на ноември Труд излезе със заглавие „Републиканска лавина отнася Обама“, Монитор се включи в триумфалния хор с „Републиканците натриха носа на Обама“, а Дневник директно преписа заглавието на Труд с мек молив – „Републиканска вълна заля Обама“.

На какво ни учи американската демокрация

Ако съдим по така отразените резултати от по-

следните избори в САЩ за конгресмени, сенатори, губернатори, кметове и прочее паплач и добре сме си научили урока, че трябва да се учим от американците на демокрация и математика, просто догоди на трябва мощно по американски да гласуваме за БСП, НДСВ и ДПС. Това ни показва нашите вождове и учители отвъд океана, които върнаха на власт в конгреса партията, под чието вещо ръководство затънаха в две безкрайни войни и в най-тежката си икономическа криза. Върнаха я на власт точно две години след като я свалиха. Такъв ще е изводът, ако подобно на президента Стоянов и редица други познавачи считаме САЩ за велика република на демокрацията, която – пак по неговите думи – била изградена от американския народ, за което благодарни на същия чрез Клинтън. Ако обаче прочетем малко повече за това как точно е била изградена тази република и – което е по-важно – от кого по-точно, – разбираме, че американският народ никога не е имал нищо общо със своята държава, още по-малко

днес, а най-малко за това и куп други неща можем да съдим по изборните резултати в САЩ.

Ние, народът...

Великата република е основана и до ден днешен се основава на една лъжа. Нейната също толкова велика конституция (1787) започва с „Ние, народът“. Лъжата е толкова очевидна, че в множество енциклопедии днес позоваването на „народа“ в конституцията на САЩ често остава в кавички. Кои са „те, народът“ и каква част от него изобщо е участвала в приемането не само на конституцията, ами изобщо в изборите в дългата демократична история на САЩ, е публична – макар и рядко дискутирана – тайна. Три години след приемането на „народната“ конституция, в изборите в САЩ участва

По-малко от един процент от населението

При население около 4 милиона към 1790 година, средното участие на аме-

» » » продължава на страница 7

ТЕМА НА БРОЯ: „ПЕНСИОННИТЕ“ ПРОТЕСТИ ВЪВ ФРАНЦИЯ

Класова борба, не масова молба

Истинските проблеми загрозават протестите във Франция

» » » продължава от страница 6

блокират или да саботират по друг начин занятията в близо 300 училища и университети в средата на октомври и до плакатите от рога на „безработен на 30, пенсионер на 80 – не, благодаря“ има и други, призоваващи за обща стачка. Друг щрих, който нашите другари анархисти от Франция посочват, е все по-голямото самочувствие на парижките ченгета и по тази причина съсредоточаването на по-радикалните действия в други градове, където куките не действат толкова брутално.

Пожарът на бунта гори... другде

Лошото е, че най-радикалната част от младежта – онази, която точно преди 5 години запали френските улици и побърка френските копои, убили двама нейни връстници – явно не признава сегашните протести като свои. Те продължават да се събират пред входовете на големите порутени блокове в крайните квартали и да планират

своите акции срещу полицията, но на практика младежите – предимно от Северна Африка – нямат никаква комуникация с организаторите и участниците в протестите срещу пенсионната реформа. Добрата новина обаче е, че тяхната война изглежда не е на път да затихне – според официалната статистика не по-малко от 100 автомобила са опожарявани всеки ден във Франция, което често е тактика да бъдат предизвикани органите на реда и аварийните служби да излязат на място, на което лесно биват атакувани от групите маскирани младежи от предградията. Само на последните новогодишни празници – през 2008 и 2009 г. – за един ден са опожарени над 1100 автомобила в различни части на страната и няма индикации тазгодишните фойерверки да бъдат по-кротки.

Випуск '68 се пенсионира

Вероятно към нееднозначната картина на френските протести могат да бъдат добавени още редица детайли, но това няма да я направи по-еднозначна. Очевидно е, че класовата съпротива – най-ясно изразена в огнените акции на „предградията“ – е още много далеч от това да стане масова, а масовата съпротива – тази на профсъюзните манифестации – все още има твърде размити класови черти. Тъжно е, ако поколението, което през 1968 година пишеше по стените „Мазохизмът днес е под формата на реформизъм“, „Реформирай ми гъза“, „Половинчатата революция сама си копае гроба“, „Освобождението на човечеството е всичко или нищо“, „Не молим, не искаме, завземаме, окупира-

ме“, „Не си сменяй шефовете, премахни ги“, „Работнико, ти си на 25 години, но твоят профсъюз е от миналия век“, „Икономиката е зле – да пукне дано!“ и „Долу държавата“, днес изглежда може да напише само „Не искам да чакам още две години до пенсия“.

Защо ми мътиш финансите?

Държавата и капиталът се почувстваха гостатъчно силни след успешно размаханото плашило на „световната криза“ и предприемат мащабна кампания за контрол върху образованието, социалното осигуряване, здравеопазването и всичко, за което европейските работници смятаха, че имат гумата. Дори в приеманата като остров на охолството Западна Европа стана ясно, че е възможно капитализмът постоянно да забогатява, а работникът постоянно да обеднява, възможно е известно време и капитализмът да забогатява, и работникът да живее по-добре, но не е възможно постоянно и капитализмът

да забогатява, и работникът да живее по-добре. Това е ясно още от времето на Езоп и баснята за вълка и агнето, гето му мътило водата отголу. Приспивните песнички на социалистическите бавачки, че може западноевропейските работници мирно и тихо по агнешки да станат примирени бюрократи, докато „третият свят“ им шише гащите и им мие кенефите, също започват да звучат все по-фалшиво и да отшумяват, защото капиталът работи със сметки, а по неговите сметки социалните придобивки са пасив, който трябва да се намалява, ако печалбата трябва да расте. Ръстът на печалбата е негово задължение по закон, а за спазването на законите се грижи държавата. Следователно, за да растат постоянно социалните придобивки, трябва да ги няма държавата и капиталът. Толкова е просто, но все още какофонията на реформистките бръщолечения прави трудно мисленето върху простите неща – както във Франция, така и навсякъде другде. •

А. Ванчев

НАШИЯТ ЦИВИЛИЗАЦИОНЕН ИЗБОР

САЩ - плантация „Демокрация“

» » » продължава от страница 6

риканския „народ“ в изборите след декларацията за независимостта (1776) е малко над 30 хиляди души. Това не се дължи обаче на изборна апатия – напротив, от имащите право на глас, близо 90% активно участват в политиката. Просто толкова са имащите право на глас – бели, мъже, свободни, християни, със солидно имотно състояние. Жени, евреи, роби, квакери, бедни и останалите 99% просто нямат право на глас в новата република на свободата и независимостта. Нейният първи президент Уошингтън дори не е искал да се кандидатират на изборите, защото е нямало друг претендент и избирането му е било гарантирано. Считал е това за „недостойно“, което трудно може да се оспори, но „под натиск“ все пак се е кандидатирал и е бил избран два пъти, и двата „недостойно“, без друг кандидат. Можем обаче да кажем, че тогава нещата все пак са били много по-честни. Днес може по-голям процент от населението да има право да пу-

ска бюлетини, но реалната власт – тоест, реалното право на глас – остава запазено за горния процент от населението, който определя за кого може и за кого не може да се гласува. Дори един от най-яроствните консерватори и медийни стълбове на републиканците в американските медии – Бил О'Райли, водещ на авторско предаване във Фокс Нюз – наскоро обяви изборителната система за дълбоко сбъркана, щом за една президентска кампания били необходими минимум 150 милиона долара, за да има някакъв шанс за успех. Ясно е, че „жизнеспособни“ кандидати ще бъде издигнат само от онези, които могат да изсипят такива пари накуп. През 18-ти и началото на 19-ти век поне е било честно записано – техен е гласът, тяхна е властта и славата, амин. Днес масовото право на пускане на бюлетина се използва просто за да легитимира по друг начин от векове запазените им места на кормилото на държавата. В историята на най-старата нова република дори това съмнително право се е давало на час по ль-

жичка и то като успокоително по време на сериозни социални главоболия. 50 години след приемането на конституцията на САЩ, в президентските избори все още участват по-малко от 10% от населението. Това е всъщност една

Плантация „Демокрация“

10% е точно съотношението робовладелци/роби – около 3 милиона роби на 300 хиляди робовладелци. Ясно е от тях кой има право на глас. След великата гражданска война (1861-1865), уж освободила робите, процентът се качва малко и се движи между 15% и 20% от населението чак до поредното велико събитие – този път депресия (1929-1939), когато се движи между 25% и 32% от цялото население. При сегашното ниво на безработица, достигнало нивата на Голямата депресия – един от всеки шест души е без работа при илюзорни до никакви шансове за връщане на изгубените „добри“ работни места – няма как да не си припомним гумите на чернокожата певи-

ца Били Холидей, че може да се наконтис от глава до пети с коприна и бисери, да няма грам тръстика, докдето ти видят очите, и пак да работиш на плантация. Бисерите и коприната днес се купуват от младежите на съвременните плантации, а тръстиката е в Куба.

За да се върнем към „лавианата“ и „натрития нос“ на Обама от нашите медии е достатъчно само да кажем, че на тазгодишните междинни избори, с които републиканците „удавиха“ черния император, просто се явиха 45 милиона души по-малко, отколкото се явиха на изборите за президент преди две години. Американският народ логично се отказва да участва в един тълп спектакъл, в който на „надеждата“ ѝ трябваха точно две години, за да стане безнадеждна. За 45 милиона очевидно стана ясно, че и чернокожа индианка лесбийка профсъюзен деятел да стане президент, пак ще свърши на народа толкова работа, колкото ѝ позволи оня, гето ѝ е дал 150 милиона долара за кампанията, откраднати безнаказано от същия тоя народ.

Поуките от историята

В своето есе по повод на същите избори, озаглавено „Възмущение в грешна посока“, Ноам Чомски напомня позабравените истини, писани от Адам Смит още през 18 век, че главните архитекти на властта винаги са едрите собственици – по онова време търговците и фабрикантите – и че те винаги ще се погрижат правителството стриктно да защитава техните интереси, независимо колко „мъчителни“ ще бъдат последиците за народа [на Англия] и за жертвите на „варварските несправедливости на европейците в чужбина“.

Такива поуки има смисъл да се изследват внимателно, вместо да се търси някакъв „модел“ в американската и другите демокрации, които са били създадени против народа и до ден днешен изпълняват стриктно учредителната си мисия, лицемерно отъждествявайки се с него – от конституцията на белите плантатори до зальгалките на чернокожия президент. •

А. Ванчев

Константинов: нашата революция

» » продължава от миналия брой

Не по-убедителни са прогнозите

за възможностите ни чрез ПАО в срок от 5 до 7 години, ако не друго, да създадем „благоприятна среда за реформи на държавата, за да намали революционното напрежение“. „След което ще се нуждаем от 5 години за стабилизиране на анархо-обществото и усилия в насока промените да станат необратими и т. н., и т. н., като по този начин избягваме хаоса, в който диктаторските сили имат преимущество...“

Ще се въздържа от коментар на тези пасажи. Само ще посоча, че както свидетелства историческият опит, просветеният абсолютизъм, перестройката или реформизмът не винаги водят до революцията. В повечето случаи е тъкмо обратното. И още, според модерните теории за хаоса и бифуркацията, точно такива ситуации правят неустойчива властта/системата и когато са налице другите необходими и достатъчни условия, революцията става неизбежна и неударима. В това отношение *Френско-*

За да изринем онова, в което потънахме през XXI век, ще ни е нужен един колективен Херкулес, тоест една действителна революционна организация

пруската война от 1870 г. и Парижката комуна, Първата световна война и Руската революция и Испанската гражданска война и съпътстващата я социална революция заслужават нашето изключително внимание и задълбочено проучване!

В заключение

ще кажа, че социологията изобщо и нашата теория в частност още не са се превърнали в точни науки и това едва ли ще стане възможно в гнешното общество. Затова революционните прогнози, които вещаят края на капитализма и държавата, страдат от неточност. През януа-

ри 1917 г. намиращият се в Берн Ленин казвал: „Мое то поколение на старците едва ли ще види революцията“, но тя станала факт на следващия месец февруари. А Бакунин бил обвиняван, че вземал втория месец на бременността за 9-ти. Силните на деня, стремежи се да съхранят властта и богатствата си от революционния потоп, по-скоро финансират проекти, които се опитват да превърнат контрареволуцията в наука. Тях също си заслужава да ги изучаваме.

Вярно е, че не се е сбъднало предреченото от Менделеев потъване на градовете в конски тор поради изобретяването на двигателя с вътрешно горене, но това, в което „потънахме“ през XX век, е много по-смрадливо и за да го изринем през XXI век ще ни бъде нужен един *колективен Херкулес*, тоест една *действителна революционна организация*.

Другари, нека работим, всеки според силите и възможностите си, за нейното изграждане, за да не бъдем „изненадани“ като евангелските „девици“, когато удари часът на революцията. •

бай ви Георги Константинов

Петте „за“ и „против“ на анархизма

Започнал като добре очертана идеология от Прудон, нееднозначно интерпретиран от Щирнер, развиван като Бакунин, Кропоткин, Малатеста, Рокер и мнозина други, анархизмът би могъл, с цел първоначално запознаване, да се сведе до пет позитивни и пет негативни тезиса.

Нека първо ги изредим, след което ще ги подложим на кратко тълкуване и анализ какво произтича от тях.

Анархизмът е „ЗА“:

- свобода;
- солидарност;
- справедливост;
- равенство;
- федерализъм.

Анархистите са последователно „ПРОТИВ“:

- държавата, самата идея за власт;
- експлоатацията и позволяващата това частна собственост;
- дискриминацията;
- централизацията, монополизма;
- всички идеологии, които обосновават съществуването и дори необходимостта от подобни практики и институции.

СВОБОДА означава липса на забрани и ограничения. Означава възможност за избор да постъпваш така или иначе, без този избор да се свежда до „избирането“ на по-малката от две злини. Означава също така да се поема отговорност, защото безотговорният не може да бъде истински свободен. Означава да си свободен от принуда и насилие. Никои свободен човек не може да бъде каран насилно да участва в обществени мероприятия, дейности и структури, ако не е убеден в тяхната полезност и необходимост.

Всеки свободен човек има правото да се сдружава с други свободни хора с цел да задоволява свои материални и духовни потребности, да извършва стопанска, културна и други дейности.

Всеки свободен човек има правото на лична инициатива, която се съобразява единствено със свободата на другите. Регулирането на взаимоотношенията между свободните хора става посредством „свободен договор“, който се подчинява единствено на приети от сключващите този

» » продължава на страница 9

Френската традиция на саботажа

» » продължава от миналия брой

Марион продължи да пуши и да псува, когато влязохме в центъра на Лимож и се опитахме да намерим място за паркиране около богато украсената и прочута местна жп гара.

„Французите обичат да се ядосват – каза тя. – Ние предпочитаме да изберем фашист като Саркози, за да го псуваме и да искаме да го свалим, отколкото умерен социалист като Митеран. Когато избрах Митеран, всички социалисти бяха страшно щастливи и казаха: „Уха, най-после постигнахме социализъм и сега можем да работим, да спим или да правим каквото пожелаем.“ Всички социални движения замряха по времето на Митеран. Народът задряма. Със Саркози поне имаме ясен враг, макар доста дълго нищо да не се случваше. Хората се страхуват от него, защото е луд. И преди е имало демонстрации и стачки с насилие. Полицията беше груба, затова и хората бяха груби. Предпочитам лош президент, защото с него хората поне са нащрек.“

Макар комунистите в Тарнак постоянно да се по-

диграваха с „мъртвешката инертност“ на метрополиса и „бездушните обществени отношения“, които доминират в големия град, всъщност тъкмо Тарнак изглеждаше мъртъв и инертен. По улиците нямаше почти никакви признаци на живот, с изключение на мотаещите се бездомни кучета. На последния ден от престоя си в Тарнак станах рано, минах покрай селската кръчма и смесения магазин (отворени, но празни) и извървях пътя до гробището, разположено на един неприветлив хълм на края на селото. Сивото небе тежеше над оградените, спретнати гробници, а наоколо владееше тишина. Идеализираното, просто битие на селския комунизъм ми се струваше извънредно потискащо.

Идеята да основеш комуна отначало звучи секси и вълнуващо. В действителност става дума за бавен, изолиран живот, в който се изграждат отношения, правила и порядки. Колкото и радикална и революционна да е доктрината на селските комунисти, в крайна сметка те стигат до едно удобно ежедневие. Антоан описа преселването на гру-

пата в Тарнак като „лабораторен тест по утопия“, като нещо, което не е опитвано никога преди, но и маоисти, и провалени хипита са се опитвали да се завърнат към земята в продължение на десетилетия, дори на векове. И също както при техните опити, и в Тарнак предвидимият живот успява да вземе връх – комунистите стават рано, хранят кокошките, махат за поздрав на съседа и отглеждат децата си. Невроза, неувереност и ревност, чувства древни като света, се движат под основите на града като подземна река. Не че някой в Тарнак смята, че утопията е на една ръка разстояние или дори в обзрима близост. За тях най-важен е самият процес и експериментирането, заявката „Поне се опитваме да направим нещо“. Когато попитах защо е всичко и накъде води, Антоан сви рамене: „Може да живееш в комуна с приятелите си и всичко да е перфектно, и изведнъж на 50 км да се взриви неутронна бомба.“ Той разпери ръце и имитира звука на експлозия. После отпи от кафето си и се усмихна. •

*Аарън Лейк Смит
публикувано в сп. Vice*

Солидарност с другарите в Беларус

Копиите на режима на Лукашенко продължават арестите по фабрикувани обвинения и тормоза над белоруски анархисти. На 4 ноември маскирани полицаи отвеждат Максим Веткин, а преди него в следствия арест са хвърлени Николаи Дедок и Александър Франкевич. Поради липсата на доказателства по делото за хвърлен коктейл Молотов по руското посолство в Минск, тактиката на ченгетата е да задържат постоянно различни активисти на социални движения до законовия 72-часов срок, след което да ги освобождават и арестуват отново. От октомври, когато започват арестите, досега по тази „схема“ са репресирани осем души.

Солидарност

В редица градове по света и особено в руските, анархисти провеждат акции на солидарност със задържаните в Беларус. На про-

ведената в София в края на октомври среща на Интернационала на анархистките федерации делегатите приеха текст, с който изразяват твърдо своята солидарност с другарите в Беларус и за пореден път привличат вниманието към полицейския произвол и политическите репресии на диктатурата на Лукашенко.

Още информация можете да намерите на belarus.avtonom.org. •

**ОСТАНОВИМ РЕПРЕССИИ
ПРОТИВ БЕЛОРУССКИХ АНАРХИСТОВ**

Петте „за“ и „против“ на анархизма

» » продължава от страница 8

оговор страни правила, без да му се налагат нормативи „отгоре“ или по силата на някакви превърнали се в навик, в стереотип, „традиции“. Свободният договор винаги важи за определен срок, винаги може да бъде променен или прекратен по взаимно съгласие.

Разбираемо е при така изложеното схващане за свободата, че анархистите са ПРОТИВ **държавата и властта**, защото те са отрицание на идеята за свобода. Против ганъците, които ни прибират, без да ни питат, а после ги харчат, отново без да ни питат как и за какво. Против законите, защото ги приемат без да ни питат. Против съдебната система, защото не избираме кой да ни съди и кой да решава нашите спорове. Против репресивните органи, защото те са изолирана от народа каста с извънредни полномощия. Те твърдят, че ни „пазят и защитават“. Но кой ще ни опази от стражите? – питали са се още древните римляни.

Ето така се разбира свободата от анархистите. Не като слободия, не като

краен егоизъм да се живее без правила и да се нехае за околните. Впрочем, това е подчертано във следващия принцип:

СОЛИДАРНОСТ. Анархистите противопоставят на крайния индивидуализъм принципа на взаимната помощ. Този принцип не е произволен, измислен от нечий ум. Това е практика, която съществува и в живия свят, далеч от аналитичните възможности на човешкото съзнание. През зимата вълците се събират в глутници, за да ловуват успешно. Прелетните птици образуват ята, за да им е по-леко да преодоляват големите разстояния, изискващи пълна мобилизация на организма на всяка една от тях. Широко е разпространено явлението „симбиоза“, толкова тясно взаимодействие между представители на различни биологични видове, че те вече органично не могат да просъществуват един без друг.

Обратното на солидарността и (изпреварвайки малко повествованието) справедливостта е **експлоатацията и частната собственост**, която я позволява. Апологетите на капитализма често изтъкват, че

те никога не карат да продава работната си сила, да продава времето от живота си. Но нима може да се нарече свободен един избор, който гласи: „Бачкай или умри от глад“? Колкото до собствеността, особено едрата, надали може да се намери честно спечелена такава. Това не е собствеността на селянина, който с пот и кръв напоява земята си. Това не е собствеността на занаятчията, който се върти на шиш, за да изкара от труда си прехрана и достойни условия.

СПРАВЕДЛИВОСТТА регулира свободата на личността с функционирането ѝ като солидарна с другите части от обществото. Справедливостта не е отвлечено и чисто субективно понятие. Тя се формулира в известната максима: „Не прави на другите онова, което не искаш да сторят на теб“. Анархистите обаче предпочитат конструктивната форма на този принцип: „Постъпвай с другите така, както искаш те да постъпват с теб“.

Освен че хармонизира обществените отношения, принципът на справедливостта дава възможност да противостоим на неже-

лани, асоциални постъпки и явления. И наистина, ако някой злосторник постъпва спрямо нас в наша вреда, това означава, че той ни подканва да му отвърнем със същото. Разбира се, въпрос на такт и преценка е да изберем силата на противодействието, но във всеки случай анархистите не са съгласни да следват изгодната за властниците религиозна повеля: „Подложи и другата си страна за шамар“.

Най-силно, наред с експлоатацията, противоречи на справедливостта системата от привилегии, които неизбежно поражда корупция. А където има привилегии, има и **дискриминация**. По често произволно избран признак, по приумица на властите. Много удобен за противниците на свободата инструмент за сеене на раздор, за насъскване на хората едни срещу други.

Свободата, солидарността и справедливостта логично ни отвеждат към следващото „ЗА“ на анархизма – **РАВЕНСТВОТО**.

Като че ли това най-често смущава незапознатите (или преднамерено дезинформирани) с анархизма ра-

венство *не е уравниловка*. Анархистите разбират равенството като съчетание от три положения:

- равноценност на личността и обществото (което ще рече, че не съществуват такива „обществени интереси“, в името на които личността трябва да бъде ограничена или жертвана;

- равен достъп до всички материални и идеални блага според потребностите на човека;

- липса на групови привилегии, всеки се оценява според своите дела, а не поради принадлежност, особено когато той не е имал реален избор за тази принадлежност.

Съчетанието на свобода, солидарност, справедливост и равенство води до *интернационализъм*, уважение към чужди култури и имунитет срещу омраза, която толкова ловко и умело се използва от властниците, за да водят войни, в които загиват най-вече онези, които на сетне няма да бъдат допуснати до подялбата на спечелената с кръв и разрушения плячка. •

(следва)
Шаркан

БОРБАТА ЗА ОБРАЗОВАНИЕ

Училището – фабрика за резервни части

един анархистически поглед върху съвременната образователна система

Срещат се и такива, които твърдят, че образованието е област, отделена от политиката и икономиката. Те ни уверяват, че то е автономно, тоест в него никой не може или не трябва да се вмесва и решава как да се работи, възпитава и обучава. Че е – или трябва да бъде – независимо от всичко, което става вън от стените му, оставайки си сфера на определен вид отношения между преподаватели и учещи се, че е място, където се съобразяват единствено с нуждите и желанията на членовете на образователната общност.

Всякакви подобни твърдения са измама или „наивност“ по-лоша от грабеж! По този начин „елитите“ на днешното общество искат да затворят достъпа ни и досега ни с учещите се, а защо не и с някои преподаватели, чиито мозъци са останали непромити, нерендосани и неполирани от системата. Истината е, че школото е изцяло зависимо от господстващите класи, които винаги са го ползвали за защита на

привилегиите и доминиращото си положение в социалната, икономическата, идеологическата и всички останали сфери на обществения и личен живот. От най-невинната възраст до излизането от тях, учебните заведения, програми и преподаватели приучават децата, юношите и младежите към страхопочитание и подчинение спрямо стоящите на по-високото стъпало в йерархическия „ред“, към командване на „низшестоящите“, към конкуренция помежду им и унищожение на взаимопомощта и солидарността.

Държавата и „бизнесът“ разбират добре, че учебното заведение е един от най-мощните инструменти за поддръжка на съществуващата система. То е първото средство, за да се убие всякакви критично чувство, да се сподави дори най-незначителният бунт и да се удържат бъдещите „граждани“ под властта на господарите на света в който сме се родили, който „е най-добрият от всички възможни“, който е вечен и неизме-

нен („така е било и така ще бъде“) или ако нещо се промени, то е, за да си остане той пак същият.

Държавата използва образованието като едно от най-добрите средства за подготовка на роби и господари. Изпитите и оценките имат едно-единствено предназначение: да потискат, оглушават и разделят хората на „ценни“ и „излишни“ или обречени да бъдат слуги. Поощренията и наказанията са съставните части на школския регламент. При това ни застава да вярваме, че този „ред“ е необходим, защото обществото ще се разпадне и самоунищожи без него. Тези правила и „принципи“ са отражение на *същността на държавата*. Училището е част от идеологическия апарат на държавата и в него се възпроизвеждат познатите ни обществени отношения на *власт и подчинение*, на *неравенство* и *несправедливост*, породени от властническата система на принуда и експлоатация. За нас, анархистите, взаимната връзка между образова-

телната система, държавността, йерархията, „законността“, капитализма и експлоатацията е *безвъпросно ясна!*

Нуждите на властта и на капитала са превърнали образованието в един от *отраслите на администрацията/бюрократията/полицийщината, на индустрията, на търговията и на проституирането* или, както казваше нашият Ботев, в „школа на робството и шпионството“. Преди всичко се набива в очи колко силно образователните учреждения приличат на коя да е фабрика или административно поделение. Това са еднообразни, шаблонни, стандартизирани, сиби учреждения, заградени със стени, зад които се възпроизвежда идеологическият модел на господство на бюрократа или на предприемача. Университетите се превръщат в отражение на пазара на труда (или на впрегатния добитък) където трудещите се/учещите правят само това, което им нареждат, и безропотно приемат авторитарните норми и от-

ношения. Отиващите в тях деца усвояват норми и „ценности“, които ги гресират и приучават да изпълняват функциите на началници и послушници. Действието им на работното място ще бъдат продължение на възпитаното и наученото в дух на командване или на коне с капази и на покорност и подчинение.

Вътрешният живот в училището се отличава незначително от това, което става в чиновническото учреждение или в индустриалното предприятие. Единствената разлика е в суровините и в продукцията. „Суровините“ тук са самите учещи се, които отиват в училището така, както се доставят нови запаси и оръдия на труда. Продуктът е завършил школото с „академична диплома“. Училището или университетът произвежда стока, която на свой ред може да произвежда. Дори докато е непроизводителен, ученикът/студентът е рентабилен за държавата и за „деловите кръгове“ със своята потребителска стойност.

» » продължава на страница 10

16 години анархия в Украйна: „НИЕ СМЕ РКАС“

материалът е превод от сайта на Революционната конфедерация на анархистите-синдикалисти „Нестор Махно“, публикуван е и във вестника на същата организация

Преди шестнайсет години, на 16 октомври 1994, ние се събрахме на конгрес, на който провъзгласихме за създаването на Революционната конфедерация на анархистите-синдикалисти.

По онова време създаването на анархистки организации си беше чисто безумие. Време на социална апатия, ледников период за анархизма. Хората се интересуваха от какво да е друго, само не и от борба за „утопични“ идеи. Беше отминала вълната на подем и надежди от края на 80-те, когато започвахме. Анархисткото движение се намираше в състояние на пълен упадък. Само единици оставаха верни на своето знаме и продължаваха фанатично да блъскат главите си в стената от равнодушие. Народът гледаше да оцелява, не го вълнуваха „безумните“ проекти на анархистите.

Ето в тези условия, по инициатива на анархосиндикалисти от град Донецк

(Украйна) се проведе колосална по обем и трудност работа, в резултат на която успяхме да съберем всички живи и позитивни сили на територията на страната ни, за да ги обединим в Конфедерация. Те не бяха многобройни. Тази първи ркасовци, вярващи в идеалите си и в потенциала на анархизма бяхме един фойтон хора. Но с енергия и постоянство успяхме да създадем организацията. От регионална федерация израснахме до международно обединение на анархисти от различни страни в Европа и Близкия Изток. Нима не звучи това дръзко!

Революция от корените

РКАС поникна от дълбините на черното въглено сърце на индустриална Украйна – Донбас. Промислен регион, прочут със своите традиции в работническото движение, което разтърсваше цялата страна от 1989 до 1999 година. В неграта на тази борба на работници, наблюдавайки и учейки, включвайки се в акции и сливайки се с пулса на стотици хиляди сърца на работническата класа, ту-

пкаше сърцето и на млагодто анархосиндикалистко движение, което попиваше в себе си бунтарския дух на работническия анархизъм!

Тук, на вълната въстания и пролетарска самоорганизация, се роди и възмъжа идейно онова, което днес наричат „ркасовски анархизъм“.

Историята започна през 1989 година, когато едни никому неизвестни младежи, ученици от гимназии и техникуми, съвсем деца още, организираха в крепостта на миньорите Донецк анархосиндикалистка група, като я нарекоха в чест на столицата на махновщината „Гуляй поле“.

Само след година от тази група израсна Федерацията на анархистите на Донбас, която обхваща градове от Донецка и Луганска области на Украйна.

Анархистите от Донбас активно работеха сред трудовото население на региона, трупаха опит. След участия във всеобщата стачка на Украйна през 1993 година, ФАД стана инициатор за създаване на всеукраинска анархистка организация. Замисълът беше тази организация да се гради върху такива прин-

ципи като дисциплина, отчетливо ясна организационна форма, единни цели и задачи.

След приключване на подготвителната работа с активистите от други региони, свикахме конгрес. Така се роди РКАС.

Този конгрес стана начална точка за развитие на анархисткото движение в Украйна, а впоследствие и отвъд границите на страната. Продължи славният път на борба за анархистките идеали. Още от момента на раждането си, РКАС се озова в епицентъра на работническата борба на трудовете хора от Украйна, но преди всичко – движението на миньорите. Активно участвайки в него, РКАС градеше основите на своето развитие за следващото десетилетие.

За онова време си спомня един от другарите:

„Събирахме хората като трохици, но търпяхме поражение след поражение, понасяхме удар след удар, загуба след загуба.“

В годината на масовото въстание на миньорите и работниците от Югоизточна Украйна (1996) ние влязохме като голи хора върху гол камък. Въръже-

ни единствено с вярата си в анархизма, с волята си и юношеския максимализъм, чак фанатизъм. Това беше война, водена от самотници. Не е за вярване, но постигнахме наглед невъзможното – анархизмът стана част от съвременното работническо движение.

През 1999-2000 г. РКАС става гостатъчно масова организация, привлекателна за младежите. Голяма част от сегашния младежки гръбнак на организацията, които днес са на по 25-27 години, тогава дойдоха още като деца.

Ние направихме много до сега за пропагандиране на анархосиндикализма, много направихме против войната в Чечения, изведохме РКАС на просторите на международния анархосиндикализъм, РКАС стана известна, развихме и укрепихме връзки с другари от различни страни по света.

За първи път в историята на Украйна поведохме мащабна война срещу неонацизма. Още преди Антифа-движението да стане част от юношеската мода, ркасовци създадохме редовни чети на Черна гвардия,

» » продължава на страница 11

БОРБАТА ЗА ОБРАЗОВАНИЕ

Фабрика за резервни части

» » продължава от страница 9

От друга страна още в училището може да се наблюдава как се заражда *разделението на труда*. С други думи, в днешния образователен процес всеки и всяка има тенденцията да получи различен сертификат за квалификация, който им позволява да заемат или да се блъскат с лакти и ритници в устрема си да стигнат до определено място в йерархията. Колкото по-дълго „стоката“ претърпява обработката в образователния конвейер, толкова повече тя е обработена. Затова имащите по-високи дипломи и звания биват назначавани на работни места, която им позволява да господстват над по-малко образователните и работни места. Ето защо ние казваме, че днешното училище или университет са *класови*. Те пораждат йерархически разпределени работни места.

Съставни части на тази образователна система, която възпроизвежда *репресивната социална система*, са *програмите* на обучение, предметите и курсовете. Програмата

трябва да се съблюдава стриктно: всичко е предписано и пресметнато; разделението на предметите е преддверието към разделението на труда; редуването на уроците и междучасията, на занятията и почивките са първообразът на работната седмица и на ежедневния отгъх, през който се набират сили, за да се завлече „говорещото оръдие“ на труда до кланицата на наемния, еднообразен, задължителен и създаващ печалбите на гангстерите паразити трудов процес. Дълголетното пребиваване в образователните тюрми води до това, че мнозина не съзнават вече връзката между тях и „трудовете им ежедневие“. Те не си дават сметка, че всичко това са части от *общата система на господство и експлоатация*.

Такава е днешната образователна система, която не могат да реформират. В една следваща статия ще изложим нашето виждане за нейното революционно преобразуване и за същността на анархистическата педагогика. •

Георги Константинов

ТЕОРИЯ

Анархизмът и „политическия спектър“

Често когато се коментира идеологията на анархистите, така наречените специалисти я определят като нещо средно между „свободен марксизъм“ и „колективистичен либерализъм“. После така наречените „неспециалисти“ идват при нас с едни картинки и ни обясняват къде сме и какви сме. Дълго време и аз си мислех, че това е удачно определение. Но когато ми поставиха ребром въпроса, си дадох сметка, че поне от гледната точка на човек с анархистки ценности, това определение не е на място.

Популярната картинка рисува политическия спектър така:

Макар да не е отразено на картинката, това разделение се прави върху две из-

мерения, които популярно се наричат в наши дни политическа и икономическа свобода. Принципно така биха стояли нещата, ако влезем в рамките на общоприетите фрази. Аз обаче не съм съгласен с тези критерии.

Свободата не може да бъде разделяна на икономическа и политическа:

Може ли някой да бъде икономически свободен, ако не е свободен политически? Предполагам че в Нацистка Германия този въпрос е получил своя практически отговор, но ще ви оставя да си отговорите сами. А може ли да има политическа свобода без икономическа? Ето и отговорът – сега имаме политическа свобода (донейде), можем да плъзем управляващите колкото си искаме. Но нямаме икономическите средства, с които разполагат те, за да се състезаваме в идеологическо отношение на равна нога. Хайде, ние сме някакви странни, но същото може да се каже и за всяка непарламентарна партия – тя уж има политическа свобода да „играе“, но няма икономическите средства да го пра-

ви. Реална ли е тогава декларираната политическа свобода?

Другата критика срещу подобно разделение идва от същността на понятието за свобода, което се дава от държавата. В момента уж сме политически свободни, но не можем да поставим под въпрос собствеността, която не е природен закон, а точно политическа доктрина. Ако един синдикат се опита да окупира фабриката или ако едно село се опита да защити земята (това са все случаи от практиката, които са основани на несъгласие с политическите доктрини, приложени върху живота на хората), държавата праща мутрите (наречени полиция, жандармерия или както дойде), за да защитават частната собственост. Толкоз за различните измерения на политическата и икономическата свобода.

Ще цитирам за обобщение Бакунин, да не излезе, че говоря „неанархистки“ работи: „Свободата без равенство е болна илюзия... Равенството без свобода е държавен деспотизъм.“

» » продължава на страница 11

16 години анархия в Украйна: „НИЕ СМЕ РКАС“

» » продължава от страница 10

водихме улични битки с кафявата мерзост. Продължавахме агитационната си дейност по предприятия, фабрики и заводи, обиколехме десетки градове, с вестника „Анархия“ в пазвата и с къшей хляб в сжоба.“

Членове на РКАС от Донецк, Макеевка, Днепрпетровск, Харков и други градове бяха сред стачниците-миньори през 1994-1998 г.

Взехме участие и изиграхме немалка роля по време на „Релсовата война“ на миньорите в Донецк, главните стачки в мините на Горловка, протестните лагери в Луганск и Краснодон, стачката на миньорите от Западен Донбас в Днепрпетровск, както и в много други акции на украинските трудещи се.

През изминалите години осъществихме масивна пропаганда на анархизма – десетки хиляди броеве от печатни издания на РКАС редовно биваха доставяни и разпространявани сред хората на труда в Украйна. През 1998 година в частните вузове на Донецк беше създаден анархосиндикалистски Независим

студентски профсъюз с неколкостотин души членове. Проведе се активна организационна дейност сред миньори, металурзи, железничари, работници от други видове транспорт.

РКАС започна като инициатива на обикновени пролетарии, такава остава и днес – плът от плътта на трудовия народ, обединявайки различни професии, различни слоеве, възрастни групи, включвайки в себе си напълно представителна извадка на трудещите се от страните, чиито анархисти членуват в Конфедерацията.

РКАС днес

Днес можем да оценим опита, с който се сдобихме през тези дълги 16 години. Можем да погледнем назад, за да продължим решително отново напред, към своя идеал – Анархичния комунизъм.

Можем да анализираме своите успехи и грешки, по-добре да разберем стратегията на анархистката борба и мястото на анархисткото движение в съвременния свят.

Този безценен опит е нашето богатство, което е

платено с труд, пот, кръв и младостта на първите революционни анархисти, присъединили се към движението в края на 80-те години на миналия век. Богатство, което е умножено от новите борци, дошли в началото на нашия век. Този опит изпълва борбата ни с нови сили, когато съчетаем енергията и младостта на анархистите, които се присъединиха към нас и през последните пет години.

Ние тръгнахме като регионална федерация, после станавме републиканско движение, а насетне се превърнахме в международна организация. Освен Украйна, нашите звена работят в Русия, Латвия, Грузия, Германия и Израел. Един от известните сегашни анархистки теоретици, В. Дамие ни нарече наскоро веднага приятелска беседа „Нов Интернационал“. Ние създадохме редица устойчиви анархосиндикални профсъюзни организации сред ученици и студенти, миньори, металурзи, в хранителната промишленост, сред практикуващите творчески и свободни професии, които са обединени във Всеобща конфедерация на труда на анархосиндикалистите – това е

нашето крило на територията на Украйна и Грузия.

Създали сме няколко кооперации и продължаваме в същата посока. Продължават усилията ни за създаване на селскостопански комуни. Стараем се да се развиваме във всички възможни области, така че да се превърнем в пълноценно анархическо общество, алтернативно на държавата и капитализма *още сега*, да дадем пример за изграждане на голям анархистки Дом, Община, Семейство за всички онези, които желаят да се борят *още днес* за реална свобода, равенство, солидарност, като строят нов живот според принципите на Анархизма.

Днес гласът на РКАС звучи чрез нейното централно издание – вестника „Анархия“, както и от редица регионални издания на организацията. Нашите интернет ресурси обединяват около хиляда души активисти от цялата планета. И това е едва началото на нашия път!

Всеки член на организацията може да се гордее, че е част от РКАС и че РКАС е част от него!

Нашата организация носи името на безстраш-

ния воин-анархист Нестор Махно. Моля гругарите да не забравят това. То е велика чест, която сме длъжни на пазим чиста и да я оправдаваме в борбата по черните ни знамена. Защото РКАС продължава пътя на махновци, поддържайки традицията и наследявайки духа на революционните въстаници.

Честития на всички мои братя и сестри Рождения ден на организацията, чийто патрон е бацько Махно, като ви припомня едни негови думи:

„Смърт или победа – ето пред това стоят в този исторически момент хората на труда. Но ние не можем да умрем, защото сме твърде много, ние сме човечеството.“

Ние сме *човечеството!*

Свързани с хиляди незрими нишки, сливащи в едно поколенията, ние сме нарастващата сила, която тръзва на бой със страшен и безпощаден враг – Властта!

И ние ще победим! • <http://rkas.org.ua/>

автор: Самурай
РКАС ДОНЕЦК
превод: Шаркан.
ФАБ София

ТЕОРИЯ

Анархизмът и „политическия спектър“

» » продължава от страница 10

Толкоз по въпроса за измененията. (Заслужава си тук да отбележим близостта на разбирането за равенство и свобода, присъщо на анархистите. То ще послужи за разбиране на нещата по-нататък).

Ако сложим обектите в картинката на едно измерение – повече или по-малко свобода, виждаме как марксизмът, фашизмът и либерализмът (или казано с други думи доминиращата политико-икономическа доктрина в последните 200 години) падат дръжно надолу по скалата на свободата. По един или друг начин всички те намират начин да ограничават огромното мнозинство за сметка на малцинството привилегировани.

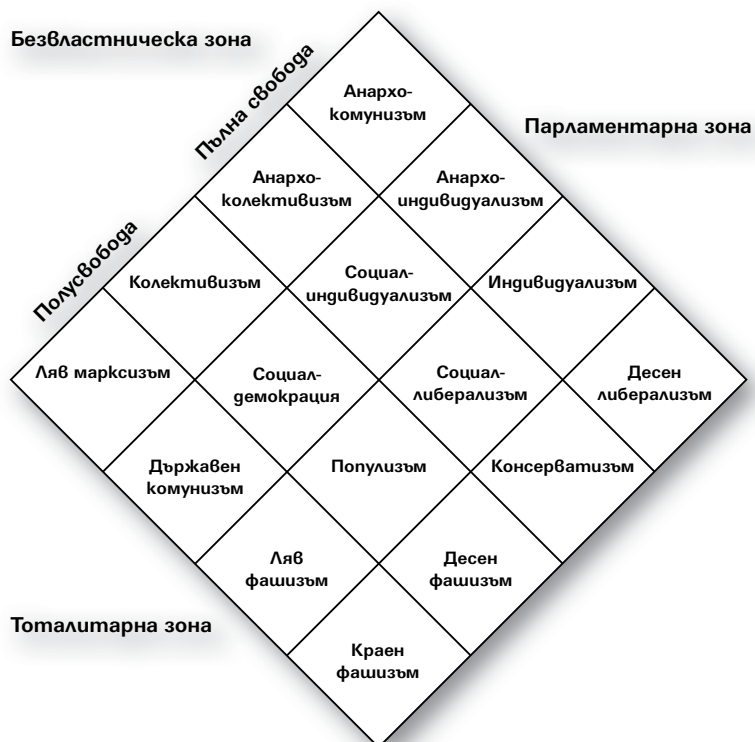
Как анархистите измерват свободата? Ако се върнем на цитата от Бакунин, с чиста съвест можем да използваме равенството като мярка за свобода. А равенството вече се изследва лесно. Според тази мярка анархизмът е твърде далеч от горните идеологии (и практики). Не знам някой да е обвинявал анар-

хистите в създаване на привилегирована класа.

Ако си говорим (както е типично за дървените философи с дървени дипломи) за свободата като свобода за самоизява по всякакъв начин, ще излезе че диктатурите в Африка са много напред с материала, защото техните диктатори са доста способни да се изявяват както им гоїде (например за един се говореше, че

ядял деца). Затова в края на краищата нашето разбиране за свободата е тя да бъде еднаква за всички и по този критерий сме много далеч от останалите „политически доктрини“.

Картинката, която показва по-горе, често бива усложнявана и за дълбочавана, за да се наредят представителите на различните политически течения в едно или друго квадрантче:

Всички тези „учения“ и „течения“ на картинката съществуват само в главите на писачите. Те добре служат за характеризирание на писанията им, но се съмнявам доколко имат практическа стойност.

По отношение на „анархизмите“ практиката познава само един анархизъм – такъв, който се опитва да изгради максимално свободно общество. Доколкото някакви писачи са вземали участие в борбите на масите и са оказвали влияние върху тях, те са анархокомунисти. Всичко друго е хартиен „анархизъм“, който е прокаран от управляващите класи (какъв оксиморон само!), и служи за оправдание на действията им. Пример за такова нещо е самото понятие за „икономическа свобода“ – свобода, но само за „икономичните“. Винаги ще има „теоретици“ и „идеолози“, които ще се опитват да направят компромис между действителността, пасивността и съвестта си и техните „творения“ винаги ще бъдат използвани като оправдание за привилегированите да запазват и увеличават привилегиите си.

По отношение на течението „извън анархизма“ – каквито и партии и борби да има на хартия, на практика всички правят едно и също. Това много добре се вижда в последните години не само у нас, но и на Запад например. Колко струва една социалистическа партия, която се страхува от гумата социализъм? Реално ганьчната политика на БСП, ГЕРБ и френските десни, ако щеш, не се различава особено. Същото го има и с обратен знак – шведските десни партии, които спечелиха изборите, на практика ще запазят социалните придобивки в страната си.

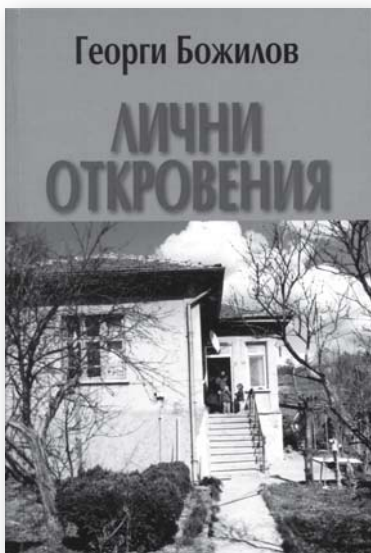
Принадлежността към определено „политическо течение“ е просто още едно средство за постигане на целите. Колко струва тогава цялата класификация?

Ако някой гоїде да ви обяснява къде ви е мястото в политиката, кажете му да иде да си говори с онези, които си търсят овце да гласуват за тях. Ние не искаме място в политиката. Ние искаме хората да бъдат свободни. •

Златко

НОВА АНАРХИСТКА КНИГА

Лични откровения

Георги Божилов. Лични откровения. Издателство Рал-Колобър, София. 416 стр. Цена 7 лв.

Излезе от печат третата книга на нашия гругар, анархиста и отговорен редактор на Свободна мисъл Георги Божилов. Книгата е разделена на четири части – „История на с. Росоман“, „За всичко и всички (сцени от образоселския двор)“, „Спомени от

затвора“ и „Аз и Светът (Обществено-политически размисли и писания).

В преговора на редактора Петко Огюски четем: „За Георги Божилов няма горно и долно, няма престижна или принизваща работа, той е единна и монолитна личност. Откровен и достъпен до простовата наивност, но и твърдо безкомпромисен при защитата на своето идейно верую... Такъв го помня и на остров Персин при Белене. До даваното ни 360-грамово парче корав хляб в брезентовата му торбичка винаги се открояваше четириъгълната форма на книга. Защото въпреки всекидневния кръсък на началниците: „Тук ще умрете, гадове мръсни!“, той никога не загубва надеждата, че тиранията ще пропадне, та старателно си е запаметявал тамошните случки и близки приятели.

Затова и в настоящата книга, макар и оскърдени, изнесените му по памет „Спомени от затвора“ въз-

кресяват имената на редица негови състрагалици: Минчо Д. Минчев от село Коларово, Старозагорско, Генчо Ив. Кьоровски от Килифарево, Любен П. Бижев от село Петрово, Санданско, Бончо Няголов и Дончо Кушлев от село Шунка...

Там, в большевишките мъчилища – Хасковския, Варненски, Беленския остров Персин, Кюстендилския (болничен) затвори, той с мъжко достойнство понасяше мъката си по дом и семейство, за маловръстния си син, съпруга мъченица, за сиротната си майка, братя и сестра.

Тази книга е една семейна библия, в която се оглежда животът от преди вековете та до днешни дни не само на неговата лична фамилия, на фамилията на братята и сестрата му, но и този на съселаните, приятелите и познатите му и от нейните страници ще усещат в златна и непомръкваща светлина своите народностни устои. •

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1	лв
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1	лв
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1	лв
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1	лв
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1	лв
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1	лв
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1	лв
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1	лв
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1	лв
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3	лв
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5	лв
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3	лв
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2	лв
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5	лв
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2	лв
16. Барутни (помисли) – Г. Константинов	5	лв
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4	лв
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	5	лв
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2	лв
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6	лв
21. Агски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5	лв
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5	лв
23. Един проект за социална революция – ФАФ	2	лв
24. Спомени – Стоян Цолов	5	лв
25. Статии – Георги Божилов	10	лв
26. Христо Ботев – Евгений Волков	5	лв
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7	лв
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7	лв
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7	лв
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5	лв
31. Последните Чапая – Никола Тенджерков	5	лв
32. Достоевн живот – Трифон Терзийски	4	лв
33. Лични откровения – Георги Божилов	7	лв

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50	лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50	лв
3. Що е анархизъм?	0,50	лв
4. Отговор на една върваща – С. Фор	0,50	лв
5. За общината	0,50	лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50	лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1	лв
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	1	лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.11.1894 г. съдят в Париж осъжда анархиста Пол Реклю (племенник на прочутия безвластник, географ и педагог Елизе Реклю) на 20 години затвор за революционна дейност.
- На 03.11.1853 г. в Магрид умира испанският реформатор Медизибал.
- На 05.11.1844 г. в гр. Лом е роден българският анархист Петър Лозанов (Перчо).
- На 08.11.1944 г. в гр. Радомир се състои възстановителна конференция на ФАКБ.
- На 08.11.1889 г. в Гуляй Поле (Украйна) е роден легендарният анархист Нестор Махно.
- На 10.11.1945 г. във вестник „Работническа мисъл“ е публикувана „Платформата на ФАКБ“.
- На 11.11.1887 г. са обесени известните „Чикагски анархисти“ – борци за 8 часов работен ден.
- На 11.11.1974 г. в Париж умира един от идеолозите на българското безвластническо движение Иван Рачев Иванов.
- На 17.11.1987 г. в София умира анархистът Трухчо Николов Трухчев, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки затвори и концлагери.
- На 17.11.1856 г. умира един от големите теоретици на социализма Робърт Оуен.
- На 20.11.1936 г. по време на Гражданската война в Испания, при отбраната на Магрид поглед е убит от български болшевик известният анархист Буенавентура Дуррути.
- На 23.11.2004 г. в с. Хърсово (Благоевградско) умира анархистът Любен Янкулов.
- На 24.11.1870 г. в гр. Вилно (Русия) е роден видният анархист Александър Беркман.
- На 25.11.2004 г. в гр. Благоевград умира анархистът Атанас Мечкаров.
- На 27.11.1901 г. в Огрин е обесен анархистът Слави Мержанов.
- На 28.11.1977 г. в гр. Търговище умира анархистът Иван Стойчев.
- На 30.11.1914 г. умира испанският теоретик на безвластие Анселмо Лоренцо.
- На 30.11.1943 г. в нацисткия концлагер Брендок (Белгия) е убит анархистът Тодор Ангелов (Божаната).

era.a-bg.net

ЕВОЛЮЦИЯ, РЕВОЛЮЦИЯ, АНАРХИЯ – предаване за свободен живот

Екипът поднася „малки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават суждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местното радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него. •

radioпредаване за свободен живот

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Петьо Димов Зафиров	15	лв
2. Калин Начев, София	30	лв
3. Тодор Иванов, София	20	лв
4. Георги Константинов, София	100	лв
5. Станчо Кърпаров, Бъта	10	лв
6. Костагин Зяпков, Пазарджик	20	лв
7. Страхил Петров Николов	50	лв
8. Милчо Цветков, Перник	10	лв
9. Желю Влаев, Стара Загора	8	лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б О Б Б А Д, К Л О Н П Е Р Н И К

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсорирани от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ:

www.a-bg.net

сайт на „Свободна мисъл“:

sm.a-bg.net

имейл на ФАБ:

fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Наежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор
предпечатна подготовка
печат

А. Ванчев
Свободна мисъл
Воленпринт

АБОНАМЕНТ 2010

СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

